

Arrest

nr. 200 052 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige zevende asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. Zij verklaren dat zij niet meer terug kunnen naar Irak omdat hun (schoon)familie daar ondertussen nieuwe problemen gekregen heeft. Hun (schoon)vader werkte bij de gemeente Zakho. Een zekere B. M. vroeg hem om eigendomsaktes te vervalsen. Hun (schoon)vader weigerde waarna deze persoon hem bedreigde. Omwille van deze problemen zijn hun (schoon)ouders in februari 2017 naar Armenië gevlucht. Hun (schoon)broer S. begon in 2017 te werken voor de Amerikanen in Irak. Daarna werd hun (schoon)moeder om die reden bedreigd door de burens en is ze gevlucht naar Turkije. Voorts stellen zij dat Christenen in Irak geïsoleerd worden en dat kerken vernield worden.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 13.582 van 2 juli 2008.

De commissaris-generaal nam in het kader van hun tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nr. 27.495 van 19 mei 2009 en nr. 27.496 van 19 mei 2009.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nr. 38 433 van 9 februari 2010 en nr. 38 434 van 9 februari 2010.

Hun vierde en vijfde asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

De commissaris-generaal nam in het kader van hun zesde asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 154 840 van 20 oktober 2015.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: brieven over de integratie van verzoekers en hun familie in België, brieven van het koninklijk paleis en DVZ, een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen met betrekking tot Christenen en personen die voor het Amerikaans leger werken, artikels over de situatie met Christenen en IS in Irak, foto's van terroristen bij wegwijzers richting Zakho en Dohuk, foto's van de aankomst van familieleden in Australië, foto van de (schoon)moeder en (schoon)zus in Turkije, het identiteitsbewijs van de (schoon)moeder, het identiteitsbewijs van de (schoon)broer, een certificaat van het kerkelijk huwelijk van verzoekers, het geboorte- en doopbewijs van verzoekers, het geboorte- en doopbewijs van hun dochter R., het geboorte- en doopbewijs van hun dochter R., foto's van de kerk van Zakho, een brief van de pastoor van Zakho, artikels van plaatselijke kranten uit Irak over problemen van Christenen in Irak, registratie van het burgerlijk huwelijk van verzoekers, doopbewijzen van hun kinderen S. en M. in België, de legerbadge van de (schoon)broer, een brief van de pastoor van Dohuk, verblijfsvergunningen van familieleden in Canada, Australië, Frankrijk, Zweden en de Verenigde Staten, de identiteitsbewijzen van verzoekers en hun gezin, het nationaliteitsbewijs van verzoekster, de Belgische geboorteakte van hun kinderen M. en S. en verzoekers nationaliteitsbewijs.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere asielaanvragen zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige asielaanvragen. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing, de informatie vervat in het administratief dossier en de verweernota waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 november 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij helemaal niet voort breien op hun vorige verklaringen, maar zeer recente gebeurtenissen hebben belicht. Zij lichten toe dat de ouders van verzoeker bedreigd worden door een lokale belangrijke moslim, met name een zekere B.M. die aan de vader van verzoeker had gevraagd om eigendomsaktes te vervalsen. Verzoeker zijn vader wilde als gemeenteteambtenaar niet meewerken waardoor zij werden bedreigd en moesten vluchten. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun problemen spelen op twee punten, met name hebben zij omwille van de vlucht van verzoekers ouders geen opvangnet meer, en zullen zij represailles moeten te verwerken krijgen van B.M. Voorts wijzen verzoekende partijen erop dat zij behoren tot de etnisch Armeens Christelijke gemeenschap van Noord-Irak, een zeer zwakke groep die geen beroep kan doen op bescherming. Verzoekende partijen stellen dat dit gegeven niet of in ieder geval niet afdoende is onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich louter beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter concreet in te gaan op, minstens concrete en valabele argumenten aan te brengen die vermogen afbreuk te doen aan de in de beschikking d.d. 29 november 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

4.3. Betreffende de stelling van verzoekende partijen dat zij helemaal niet voort breien op hun vorige verklaringen, treedt de Raad hen bij in die zin dat verzoekende partijen, die inmiddels al meer dan 10 jaar ononderbroken in België verblijven en hier al zes maal een asielaanvraag indienden, in het kader van onderhavige zevende asielaanvraag inderdaad enkele elementen aanbrengen die zij nog niet eerder aanhaalden, en wijst de Raad erop dat dit ook in voormelde beschikking wordt erkend en bevestigd waar staat te lezen dat verzoekers hun huidige zevende asielaanvraag deels, dus geenszins volledig, steunen op motieven die ze eerder aanhaalden.

Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen de vaststelling in de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal in dit verband op goede grond het volgende oordeelt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag moet verder worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Uit de verklaringen die u en uw*

echtgenote aflegden in uw vorige asielaanvragen, bleek namelijk dat uw ouders, schoonouders en de broer van uw echtgenote reeds vertrokken waren uit Irak (zie administratief dossier, blauwe map, document 6, p. 4, document 7, p. 3). Gezien zij zich sindsdien niet meer in Irak bevinden, is het ook niet aannemelijk dat zij daar nog problemen zouden gehad hebben omwille van het profiel dat u hen wil aanmeten. Hoe dan ook, wat betreft de beweerde problemen die uw familie en schoonfamilie hebben in Irak moet bovendien opgemerkt worden dat deze problemen op hen betrekking hebben en daarom niet noodzakelijkerwijze een impact hebben op u of op uw echtgenote. Jullie halen geen elementen of concrete indicaties aan die erop wijzen dat jullie hierdoor ook persoonlijk geïmagineerd zouden worden in Irak. De documenten die u voorlegt, kunnen deze beslissing niet wijzigen. De documenten over uw integratie in België, verwijzen enkel naar uw integratie in België en die van uw gezinsleden, naar de algemene situatie voor Christenen in Irak, en naar incidenten die andere Christenen zouden zijn overkomen. Wat betreft de integratie moet opgemerkt worden dat dit geen betrekking heeft op uw asielmotieven, noch op uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Irak. In die zin werpen de documenten geen nieuw licht op bovenstaande beoordeling. Wat betreft de algemene situatie voor Christenen in uw land van herkomst, waaronder ook de genoemde incidenten met andere Christenen moeten gerekend worden, moet verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat Christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven (cfr. supra). Uw brieven van het koninklijk paleis en de DVZ zeggen ook niks over uw vluchtmotieven en kunnen daarom ook niks wijzigen aan de vaststellingen van het CGVS. De identiteitsbewijzen van u, uw gezin en van de familieleden van uw vrouw kunnen enkel uw verklaringen over jullie identiteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De verblijfsvergunningen en foto's van familieleden in het buitenland, kunnen enkel aantonen dat zij Irak verlaten hebben en een verblijfsstatus gekregen hebben in het buitenland. Deze documenten hebben betrekking op deze familieleden en spreken zich niet uit over de reden dat u Irak heeft verlaten of over uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Irak. Deze documenten kunnen daarom ook niks wijzigen aan de vaststellingen van het CGVS. De certificaten van uw huwelijk, geboorte- en doopbewijzen van u en uw gezin, brieven van de pastoor in Zakho en Dohuk, foto's van de kerk in Dohuk, kunnen hoogstens aantonen dat u en uw gezinsleden christenen zijn. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De artikels die u voorlegt over de situatie van christenen in Irak kunnen ook geen wijziging maken aan de vaststellingen van het CGVS. Zoals hierboven reeds beschreven, heeft het CGVS een grondige analyse gemaakt van de situatie van christen in Noord-Irak en heeft het CGVS hieruit geconcludeerd dat christenen in de KRG-regio veilig kunnen leven. De foto van 'terroristen' bij wegwijzers richting Dohuk en Zakho kunnen enkel aantonen dat er ooit gewapende mannen bij deze wegwijzers stonden, maar zeggen niks over wie deze personen zijn, wanneer zij daar waren en of zij ook in Dohuk en Zakho zelf aanwezig zijn. Uit de e legerbadge van de broer van uw vrouw kan niet afgeleid worden dat het effectief een legerbadge betreft, noch dat uw schoonbroer voor de Amerikanen in Irak zou hebben gewerkt. Wat er ook van zij, de badge kan evenmin uw beweringen over uw schoonbroers problemen ondersteunen."

Verzoekende partijen beweren op zeer algemene, niet in het minst onderbouwde wijze, doch maken, gelet ook op het voorgaande, geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij represailles moeten vrezen van B.M. De commissaris-generaal stelt dienaangaande vast dat verzoekende partijen zich in het verleden bij hun vorige asielaanvragen herhaaldelijk en meermaals van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen bedienden, hetgeen hun algemene en algehele geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Verzoekende partijen zijn beide meerderjarig en uit hun levensloop blijkt dat zij voldoende zelfstandig en zelfredzaam zijn om hun plan te trekken en zich te handhaven en integreren in een vreemd land en omgeving, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij bij terugkeer naar hun regio van herkomst over een opvangnet van verzoekers ouders zouden dienen te beschikken.

4.4. De verzoekende partijen breien wel verder op eerder afgelegde verklaringen waar zij bij hun huidige zevende asielaanvraag opnieuw wijzen naar en een vrees voor vervolging verbinden aan de situatie van christenen in Irak. Immers, ook bij hun vijfde en zesde asielaanvraag gaven verzoekende partijen aan in Irak een vrees voor vervolging te koesteren omwille van het feit dat zij christen zijn en de situatie van christenen in Irak erg problematisch is.

Zo werd onder meer in het kader van de vorige, zesde asielaanvraag van verzoekende partijen bij 's Raads arrest nr. 154 840 van 20 oktober 2015 het volgende vastgesteld:

"Verzoekende partijen voeren daarnaast aan dat zij in Noord-Irak door de opkomst van IS als christenen dreigen te worden vervolgd en dat verzoeker er gedwongen zal worden gerekruteerd door de

Peshmerga. Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven en dat zij louter ingevolge hun religie geen slachtoffer worden van dergelijke vervolging. De door verzoekende partijen neergelegde krantenartikelen en de brief van de Armeense Kerk in Zakho kunnen aan de voormelde landeninformatie geen afbreuk doen (administratief dossier, map 'documenten'). De krantenartikelen maken immers geen melding van geweld gericht tegen de christenen die in het KRG-gebied in Noord-Irak verblijven. Integendeel blijkt uit één van deze artikels dat christenen uit Centraal-Irak net naar dit gebied vluchten om het geweld te ontlopen. De brief van de Armeense Kerk wordt slechts neergelegd in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren print, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien vertoont de brief een gesolliciteerd karakter nu deze is gericht 'aan de belanghebbende' en duidelijk op vraag van verzoekende partijen werd opgesteld (administratief dossier, stuk 5A, p.7-8; stuk 15B, nr.15). Hoe dan ook kan deze brief niet worden gelezen volgens de interpretatie die verzoekende partijen hieraan verbinden in het verzoekschrift. In de brief wordt immers niet specifiek de situatie in het KRG-gebied behandeld. Uit deze brief kan aldus niet worden afgeleid dat christenen in dit gebied in een onveilige situatie verkeren of worden vervolgd. Het tegendeel blijkt bovendien duidelijk uit de voormelde landeninformatie. Dat verzoekende partijen louter ingevolge hun hoedanigheid als christen zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun regio van herkomst in Noord-Irak wordt tevens duidelijk tegengesproken door hun eigen verklaringen. Uit deze verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt immers genoegzaam dat verzoekende partijen over geen indicaties beschikken dat zij bij een terugkeer naar Noord-Irak persoonlijk zouden dreigen te worden gevisieerd, dat hun christelijke familieleden en vrienden aldaar geen persoonlijke problemen kennen en dat een christelijke vriend van hen zelfs voor enige tijd terugkeerde naar Noord-Irak om er te huwen. Geconfronteerd met de vaststelling dat niemand van hun familie en vrienden in Noord-Irak problemen kent en dat IS zich aldaar niet bevindt, kwam verzoeker bovendien niet verder dan de louter hypothetische en ongefundeerde veronderstelling dat zij in de problemen zouden komen indien IS Noord-Irak zou binnendringen. Dat niet naar de teruggekeerde vriend mag worden verwezen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen nu deze terugkeerde naar het dorp van verzoekende partijen (administratief dossier, stuk 5A, p.7-8). Specifiek inzake het probleem van de vermeende gedwongen rekruteringen, blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen van verzoeker dat hij over geen concrete indicaties beschikt dat hij van zulke rekrutering slachtoffer zou worden, dat hij geen voorbeelden kon geven van andere christenen uit zijn omgeving die hiervan slachtoffer werden en dat hij zich louter baseerde op veronderstellingen. Waar verzoekende partijen post factum beweren dat verschillende van hun familieleden zich gedwongen dienden aan te sluiten bij de Peshmerga en in dit kader enkele voornamen opsommen, dient aldus te worden vastgesteld dat deze bewering niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen tijdens diens gehoor bij het CGVS. Hij kon geen concrete voorbeelden geven van vrienden of familieleden die gedwongen werden gerekruteerd. Tevens verklaarde hij, gevraagd: "Uw familie en vrienden die christen zijn, hebben zij al iets meegemaakt?", uitdrukkelijk: "Ik hoorde niets (...)" (ibid., p.9-10). Verzoekende partijen laten verder na om hun bewering op enige wijze te staven. Deze blote bewering kan bezwaarlijk volstaan als "begin van bewijs dat familieleden van verzoekende partijen gedwongen worden gerekruteerd". De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar Irak ingevolge hun religieuze aanhorigheid een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin."

Thans oordeelt de commissaris-generaal in het kader van de huidige zevende asielaanvraag van verzoekende partijen in dit verband in de bestreden beslissingen o.a. als volgt: "U haalt opnieuw aan dat u vreest gevisieerd te worden in Irak omdat jullie christenen zijn. U stelt nog dat er kerken vernield worden. Hierover moet nogmaals worden opgemerkt dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat Christenen over het algemeen veilig in Noord-Irak kunnen verblijven. Het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert is immers hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG (de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil, en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG)). Het loutere feit dat jullie christenen uit KRG-gebied zijn, volstaat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat u of uw gezin persoonlijk gevisieerd zou worden in Irak omdat jullie christenen zijn." Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele elementen aan die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen. In tegenstelling tot wat zij beweren werd dus wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar hun verklaarde vrees omwille van hun behoren tot de christelijke gemeenschap, doch verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen de concrete vaststellingen op grond waarvan wordt geoordeeld

dat zij persoonlijk geen gegronde vrees voor vervolging omwille van hun behoren tot die gemeenschap aannemelijk maken.

4.5. Verzoekende partijen gaan voorts niet in op en formuleren voor het overige geen concrete opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 29 november 2017 opgenomen grond. Ze brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS